

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2023 r.,
sprawy **A.W.**,
dotyczącej wyroku łącznego,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1829/22,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku
z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt II K 377/21,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A.W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

(P.B.)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku wyrokiem łącznym z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt II K 377/21:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 81 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielonych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o

uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 połączył skazanemu A.W. karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie X K 1237/18 oraz karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie II K 14/19 i w ich miejsce wymierzył ww. karę łączną 20 lat pozbawienia wolności;

2. orzekł, że w pozostałym zakresie wyroki podlegają oddzielnemu wykonaniu;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca skazanego A. W., który zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc zarzuty:

1. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej w wymiarze 20 lat pozbawienia wolności, wynikającej z:
 1. przyjęcia, iż orzeczenie maksymalnej możliwej do wymierzenia kary łącznej przy zastosowaniu art. 86 § 1 k.k. nie stanowi zastosowania zasady pełnej kumulacji;
 2. niewłaściwego zastosowania dyrektyw wymiaru kary łącznej, sprowadzającego się do zdublowania tych samych kryteriów ocennych, które już raz zostały uwzględnione przy wymierzanych uprzednio karach łącznych, co doprowadziło do nadmiernego kumulowania kar;
 3. pominięciu pozytywnej prognozy oraz postawy skazanego w trakcie odbywania kary, sytuacji majątkowej oraz rodzinnej, stanu zdrowia skazanego;
 4. obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 pkt k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 572 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, brak wskazania w uzasadnieniu jakimi konkretnie przesłankami kierował się sąd przy kształtowaniu wymiaru kary, a ponadto pominięcia informacji co do warunków rodzinnych, majątkowych, stanu zdrowia skazanego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, które wydane zostało w oparciu o niepełny zbiór okoliczności

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary orzeczonej wyrokiem łącznym do 14 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu tak skonstruowanego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1829/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie kosztów procesu.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego A. W., który orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisu art. 86 § 1 k.k., polegającą na jego błędnej wykładni sprowadzającej się do uznania, że możliwe było w oparciu o ten przepis orzekanie na zasadzie pełnej kumulacji kary 23 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
2. obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Gdańsku zarzutu z pkt II. apelacji, co doprowadziło do wydania wyroku w oparciu o niewłaściwe kryteria kształtowania kary w wyroku łącznym.

Na zasadzie art. 537 § 2 k.p.k. wniósł jednocześnie o uchylenie wyroków sądów obu instancji i „przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co umożliwiało jej oddalenie na posiedzeniu.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów godzi się przypomnieć, że kasacja przysługuje stronie od orzeczenia sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Dlatego też określone zarzuty kasacyjne winny być kierowane w stosunku do wyroku sądu *ad quem*, a nie sądu pierwszej instancji. Postępowanie kasacyjne nie służy bowiem dublowaniu kontroli odwoławczej, a wyeliminowaniu nieprawidłowości o najpoważniejszym charakterze (bezwzględnych przyczyn odwoławczych i innych rażących naruszeń prawa o zbliżonym charakterze mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenia), do których doszło na etapie drugoinstancyjnym. Tymczasem podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 86 § 1 k.k. powyższych wymogów nie respektuje. Skarżący zdaje się nie dostrzegać, że sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok sądu *a quo*, co oznacza, że nie stosował wskazanego przepisu prawa materialnego, *ergo* nie mógł go

naruszyć. W zaistniałym układzie procesowym to wyłącznie sąd *meriti* stosował przepisy prawa materialnego, a zatem stawiany w kasacji zarzut z punktu I. odnosi się wprost do orzeczenia sądu pierwszej instancji. Co więcej, obrońca skazanego naruszenia art. 86 § 1 k.k. nie podnosił w apelacji, co oznacza, że sąd drugiej instancji nie kontrolował także prawidłowości zastosowania ww. przepisu przez sąd *a quo*. Zresztą analiza zwykłego środka zaskarżenia wskazuje, że apelant analogiczne uchybienie co obecnie awizowane w kasacji wiązał z rażącą niewspółmiernością orzeczonej kary łącznej. Było to o tyle uzasadnione, że sąd *a quo* nie orzekł wobec skazanego kary łącznej z przekroczeniem granic określonych w art. 86 § 1 k.k. Obrońca skazanego kwestionował natomiast zasadność jej orzeczenia w maksymalnym wymiarze 20 lat pozbawienia wolności. Dowodzi to, że celem skarżącego jest na obecnym etapie próba obejścia zakazu określonego w art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k., zgodnie z którym kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Na marginesie zwrócić należy uwagę, że kasator nie podjął także próby powiązania naruszenia art. 86 § 1 k.k. z zarzutem obrazy art. 440 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., co czyniłoby zadość wymogowi skierowania nadzwyczajnego środka zaskarżenia do orzeczenia *ad quem*. Tylko w takiej sytuacji można było wykazać, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów sąd odwoławczy winien uchylić wyrok sądu pierwszej instancji z uwagi na jego rażącą niesprawiedliwość.

Całkowicie nietrafiony okazał się również drugi z zarzutów podniesionych w kasacji. Niewątpliwie przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. określają standardy jakie spełniać winna rzetelna kontrola odwoławcza. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zatem naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. będzie miało miejsce wówczas, gdy organ *ad quem* w ogóle nie odniesie się do zarzutów podnoszonych w apelacji. Z kolei w myśl art. 457 § 3 k.p.k. w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. Stąd też o naruszeniu powyższego przepisu można mówić wtedy, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnosząca się do określonego zarzutu lub wniosku apelacji, albo też argumentacja

ta wprawdzie jest ale jest ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się *in concreto* do istoty zarzutów. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że twierdzenie skarżącego o nierzetelnej kontroli zarzutu z punktu II. apelacji opiera się li tylko na dezaprobach rezultatu tej kontroli. Z uzasadnienia wyroku sądu *ad quem* wynika bowiem, że ten oceniając wymiar kary łącznej miał na względzie zarówno warunki rodzinne, jak i majątkowe skazanego, jego stan zdrowia, a także zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Co więcej, w celu rzetelnego rozważenia zarzutów apelacyjnych sąd odwoławczy pozyskał opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej, która nie wskazuje na nadzwyczajne okoliczności, które w istotny sposób wpłynęłyby na wymiar kary łącznej. Na obecnym etapie skarżący w istocie kwestionuje wagę nadaną poszczególnym dyrektywom wymiaru kary, co samo w sobie stanowi próbę obejścia zakazu kwestionowania w kasacji strony rażącej niewspółmierności kary (art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.).

Z tych też względów, nie stwierdzając bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną. Jednocześnie kosztami postępowania kasacyjnego obciążył skazanego A. W., zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ał]